

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 2257/2543

นาย ประสิทธิ์ ปัญญาแก้วโจทก์ บริษัท จี. ดี. ปันทิพย์ จำกัดจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.พ.พ. มาตรา 150

ย่อ / หลักกฎหมาย

ประกาศคำสั่งของจำเลยที่ห้ามมิให้โจทก์ไปขับรถจักรยานยนต์รับจ้างแม้จะมีข้อความห้ามพนักงานของโรงแรมซึ่งเป็นลูกจ้างของจำเลยไปขับรถจักรยานยนต์รับจ้างนอกเวลาทำงานตามปกติก็ตาม แต่ประกาศดังกล่าวได้ระบุถึงเขตพื้นที่ไว้โดยเฉพาะคือบริเวณโรงแรมของจำเลยเท่านั้น จึงเป็นอำนาจของจำเลยที่จะออกประกาศคำสั่งเช่นนั้นได้ เพราะมิได้มีวัตถุประสงค์เป็นการต้องห้ามชัดแจ้งโดยกฎหมายหรือเป็นการขัดต่อความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชนประกาศคำสั่งของจำเลยจึงชอบด้วยกฎหมาย โจทก์เป็นลูกจ้างของจำเลยตำแหน่งคนสวน และโจทก์ใช้เวลานอกเวลาทำงานไปขับรถจักรยานยนต์รับจ้างทั่วไป โจทก์ไม่เคยปฏิบัติหน้าที่บกพร่องเสียหายอันมีสาเหตุมาจากการขับรถจักรยานยนต์รับจ้าง การที่โจทก์ไปขับรถจักรยานยนต์รับจ้างดังกล่าว แม้สถานที่จอดรถจักรยานยนต์รับจ้างจะอยู่ในซอยอันเป็นทางเข้าออกของโรงแรมจำเลย ก็ไม่มีผลทำให้กิจการของจำเลยได้รับความกระทบกระเทือนหรือภาพพจน์ของจำเลยเสียหาย เพราะโจทก์มิได้ขับรถจักรยานยนต์รับจ้างในเวลาทำงานและมิได้กระทำโดยอ้างว่าเป็นกิจการของจำเลย ทั้งกรณีที่จำเลยนำมาเป็นเหตุเลิกจ้าง โจทก์ก็ไม่ปรากฏว่าโจทก์ได้ขับรถจักรยานยนต์รับจ้างเข้าไปในบริเวณโรงแรมอันเป็นการขัดคำสั่งห้ามของจำเลย โจทก์จึงมิได้ปฏิบัติฝ่าฝืนคำสั่งของจำเลย จำเลยเลิกจ้างโจทก์เพราะเหตุดังกล่าว จึงต้องบอกกล่าวล่วงหน้าและต้องจ่ายค่าชดเชยตามประกาศกระทรวงมหาดไทย เรื่อง การคุ้มครองแรงงานข้อ 47(4) แก่โจทก์

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องว่า จำเลยจ้างโจทก์เข้าทำงานเป็นลูกจ้างตำแหน่งคนสวนจำเลยเลิกจ้างโจทก์เมื่อวันที่ 10 สิงหาคม 2541 โดยโจทก์ไม่ได้กระทำความผิดและไม่บอกกล่าวล่วงหน้า ขอให้บังคับจำเลยจ่ายค่าชดเชยจำนวน 42,180 บาทสินจ้างแทนการบอกกล่าวล่วงหน้าจำนวน 11,950.99 บาท ค่าจ้างสำหรับวันหยุดพักผ่อนประจำปีจำนวน 1,874.66 บาท ค่าจ้างค้างจ่ายจำนวน 2,108.99 บาท เงินประกันจำนวน 1,000 บาท และค่าชุดทำงานจำนวน 1,000 บาท แก่โจทก์จำเลยให้การด้วยวาจาว่า จำเลยได้มีประกาศเมื่อวันที่ 11 มิถุนายน 2541 ให้พนักงานทุกคนทราบว่าเพื่อความเป็นระเบียบเรียบร้อยและความเหมาะสมของจำเลย ห้ามพนักงานของจำเลยไปขับรถจักรยานยนต์รับจ้างบริเวณโรงแรมของจำเลย แม้นอกเวลาทำงานก็ตาม โจทก์ไม่เชื่อฟัง จึงเป็นการฝ่าฝืนระเบียบข้อบังคับเกี่ยวกับการทำงานหรือคำสั่งอันชอบด้วยกฎหมายของจำเลย ข้อ 4.2 และ 4.3 จำเลยตักเตือนโจทก์เป็นหนังสือแล้ว 3 ครั้ง จึงได้เลิกจ้างโจทก์ตั้งแต่วันที่ 10 สิงหาคม 2541 จำเลยไม่ต้องจ่ายค่าชดเชยและสินจ้างแทนการบอกกล่าวล่วงหน้าแก่โจทก์ ส่วนเงินอื่นที่โจทก์ฟ้องเรียกจำเลยจะจ่ายให้ ขอให้ยกฟ้องศาลแรงงานกลางวินิจฉัยว่า พยานหลักฐานของจำเลยรับฟังไม่ได้ว่าการขับรถจักรยานยนต์รับจ้างของโจทก์ทำให้จำเลยซึ่งเป็นนายจ้างได้รับความเสียหายโจทก์ใช้เวลานอกเวลาทำงานไปขับรถจักรยานยนต์รับจ้างเพื่อหารายได้มาใช้จ่ายใน

ครอบครัวให้เพียงพอในยามที่เศรษฐกิจตกต่ำ อันเป็นการประกอบอาชีพโดยสุจริตและไม่ได้ทำให้
จำเลยเสียหาย การที่จำเลยออกคำสั่งตามประกาศเอกสารหมายเลข 2 ห้ามมิให้พนักงานจำเลย
รวมทั้งโจทก์ไปขับรถจักรยานยนต์รับจ้างแม้จะเป็นเวลา นอกเวลาทำงาน จึงเป็นการตัดทาง
ทำมาหากินโดยสุจริตของโจทก์ ประกาศอันเป็นคำสั่งของจำเลยดังกล่าวจึงไม่ชอบด้วยกฎหมาย
และไม่เป็นธรรมต่อโจทก์ เมื่อโจทก์ไม่ปฏิบัติตามก็ไม่ถือว่าโจทก์ฝ่าฝืนข้อบังคับหรือระเบียบ
เกี่ยวกับการทำงานหรือคำสั่งของจำเลยแต่อย่างใด กรณีไม่ต้องวินิจฉัยว่าจำเลยได้ตกเดือนเป็น
หนังสือแล้วหรือไม่ พิพากษาให้จำเลยชำระสินจ้างแทนการบอกกล่าวล่วงหน้าและค่าชดเชยรวม
เป็นเงิน 54,130.99 บาท แก่โจทก์จำเลยอุทธรณ์ต่อศาลฎีกา ศาลฎีกาแผนกคดีแรงงานวินิจฉัยว่า
มีปัญหาต้องวินิจฉัยตามอุทธรณ์ของจำเลยว่า คำสั่งของจำเลยที่ห้ามมิให้โจทก์ไปขับ
รถจักรยานยนต์รับจ้างตามประกาศเอกสารหมายเลข 2 ชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ เห็นว่า แม้
ประกาศของจำเลยดังกล่าวจะมีข้อความห้ามพนักงานของโรงแรมซึ่งเป็นลูกจ้างของจำเลยไปขับ
รถจักรยานยนต์รับจ้างนอกเวลาทำงานตามปกติก็ตาม แต่ประกาศดังกล่าวได้ระบุถึงเขตพื้นที่ไว้
โดยเฉพาะคือบริเวณโรงแรมของจำเลยเท่านั้นจึงเป็นอำนาจของจำเลยที่จะออกประกาศคำสั่ง
เช่นนั้นได้ เพราะมิได้มีวัตถุประสงค์เป็นการต้องห้ามชัดแจ้งโดยกฎหมายหรือเป็นการขัดต่อ
ความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชน ประกาศคำสั่งของจำเลยตามเอกสารหมายเลข
2 จึงชอบด้วยกฎหมาย แต่อย่างไรก็ตาม ข้อเท็จจริงตามคำวินิจฉัยของศาลแรงงานกลางรับฟังได้
ว่า โจทก์เป็นลูกจ้างของจำเลยตำแหน่งคนสวน และโจทก์ใช้เวลาในการทำงานไปขับ
รถจักรยานยนต์รับจ้างทั่วไป โจทก์ไม่เคยปฏิบัติหน้าที่บกพร่องเสียหายอันมีสาเหตุมาจากการขับ
รถจักรยานยนต์รับจ้างแต่อย่างใด ฉะนั้น การที่โจทก์ไปขับรถจักรยานยนต์รับจ้างดังกล่าว แม้
สถานที่จอดรถจักรยานยนต์รับจ้างจะอยู่ในซอยอันเป็นทางเข้าออกของโรงแรมจำเลย ก็ไม่มีผล
ทำให้กิจการของจำเลยได้รับความกระทบกระเทือนหรือภาพพจน์ของจำเลยเสียหายเพราะโจทก์
มิได้ขับรถจักรยานยนต์รับจ้างในเวลาทำงาน และได้กระทำโดยอ้างว่าเป็นกิจการของจำเลย ทั้ง
กรณีที่จำเลยนำมาเป็นเหตุเลิกจ้างโจทก์ครั้งนี้ก็ไม่ปรากฏจากทางนำสืบของจำเลยว่าโจทก์ได้ขับ
รถจักรยานยนต์รับจ้างเข้าไปในบริเวณโรงแรมอันเป็นการขัดคำสั่งห้ามของจำเลย โจทก์จึงมิได้
ปฏิบัติฝ่าฝืนคำสั่งของจำเลย จำเลยจึงไม่มีสิทธิที่จะเลิกจ้างโจทก์โดยไม่ต้องบอกกล่าวล่วงหน้า
และไม่ต้องจ่ายค่าชดเชยตามประกาศกระทรวงมหาดไทยเรื่อง การคุ้มครองแรงงาน ข้อ 47(4) ที่
ศาลแรงงานกลาง พิพากษาให้จำเลยจ่ายสินจ้างแทนการบอกกล่าวล่วงหน้าและค่าชดเชยตามฟ้อง
ให้แก่โจทก์นั้นศาลฎีกาเห็นพ้องด้วยในผลพิพากษานี้

องค์คณะ

ปัญญา สุทธิบัติ · สละ เทศราพรณ · รุ่งโรจน์ รื่นเรืองวงศ์

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/2257/2543>